

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Ἐν Ἑλλάδι Δρ. 8
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ Φρ. Γρ. 10

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

Πᾶσα αἴτησις ἀπευθύνεται:
Διεύθυνσιν Φωνῆς τῆς Ἡπείρου
Ἀθῆναις

ΕΤΟΣ ΕΝΑΤΟΝ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

γίνονται δεκταὶ ἀπὸ 15 Μαρτίου 1901 ἕως 15 Σεπτεμβρίου 1901. Ὁφείλουσι δὲ οἱ ἐπιθυμοῦντες τὰ ἐγγραφῶσι συνδρομητὰ τὰ ἀποστείλωσι καὶ τὴν συνδρομὴν αὐτῶν καὶ τὰ ἀπευθύνονται δι' ἐπιστολῆς ἢ ταχυδρομικοῦ δελετηρίου πρὸς τὸν συντάκτην κ. Γεώργ. Κ. Γάγαρον.

Ἡ «Φωνὴ τῆς Ἡπείρου» εἶνε τὸ μόνον Ἡπειρωτικὸν ὄργανον τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἐννεαστίας συντηροῦν ὑπὲρ τῶν Ἡπειρωτικῶν ζητημάτων καὶ ὑπὲρ τῶν ἀπανταχοῦ διεσπαρμένων Ἡπειρωτῶν.

ἐν Θεσσαλονίκῃ δίκη

Ἡ διεξαγομένη τῶν βουλγάρων συνωμοτῶν ἀπεκάλυψεν ἄχρι τοῦδε ὅτι τὰ Μακεδονικὰ κομητὰτα τελείως ὀργανωμένα εἶχον καὶ ἔχουσι διακλαδώσεις εἰς ὅλας τὰς Μακεδονικὰς πόλεις καὶ κωμοπόλεις. Πολῖται πάσης τάξεως, ξενοδόχοι, χαντζήδες, ἀγωγεῖς, ὕλοτόμοι εἰσὶ μεμυημένοι εἰς τὰς ἐνεργείας τοῦ κομητᾶτου καὶ ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις αὐτοῦ ἐργαζόμενοι διέσπειρον εἰς τὰ διάφορα Μακεδονικὰ κέντρα προκηρύξεις καὶ καταστατικά τοῦ κομητᾶτου. Ἐφωδίασαν δὲ πλείστα μέρη δι' ὅπλων καὶ παρεσκευάζετο διὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἐξέγερσις ἐν Μακεδονίᾳ. Ἐξ ὧν δὲ τῶν τεκμηρίων ἅτινα προσήχθησαν ἐνώπιον τῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ τούρκων δικαστῶν ἐβεβαιώθη, ἀνευ ἀμφιβολιῶν, ὅτι ἡ ἐπανάστασις αὕτη ἥτις ἐσχεδιάζετο ὑπὸ τῶν κομητᾶτων, σκοπὸν εἶχε τὴν ἀνατροπὴν τοῦ καθεστώτος καὶ τὴν ἀνακήρυξιν τῆς Μακεδονίας εἰς ἐπαρχίαν αὐτόνομον. Αἱ ἐσπευσμέναι ἐνεργεῖαι καὶ αἱ παράτολμοι ἀποφάσεις ἃς εἶχε λάβει τὸ κομητᾶτον, ὅπως δολοφονῆται πᾶς πρόκριτος Ἕλλην ἢ ὀθωμανὸς ὅστις ἠδύνατο νὰ φέρῃ προσκόμματα καὶ παραλύσῃ τὰς βουλγαρικὰς ἐνεργείας ἀπεκάλυψαν τὴν τεκταινομένην συνωμοσίαν. Ὡς ἀρχὴ τῆς ἀποκαλύψεως ταύτης δύναται νὰ θεωρηθῇ ἡ ἀπόπειρα δολοφονίας κατὰ τοῦ Ἑλληνόφ. ιατροῦ κ. Σακελλαρίου, ὅστις ὡς ἐκ θαύματος διεσώθη. Ἐκτοτε ἐγένετο, γνωστὸν εἰς τὰς κοιμωμένας ἢ προσποιουμένας ἀδιαφορίαν ὀθωμανικὰς ἐν Μακεδονίᾳ ἀρχάς, ὅτι σκοπὸς τοῦ κομητᾶτου ἦτο νὰ ἐκκαθαρίσῃ τὴν Μακεδονίαν ἀπὸ τοῦς Ἕλληνας προκρίτους καὶ μετὰ ταῦτα νὰ ἐπιταχυνθῇ ἡ πρὸς ἐξέγερσιν ἐργασία. Ἀφοῦ δὲ κατενόησαν καὶ αἱ τουρκικαὶ ἀρχαὶ τὸν κίνδυνον προέβησαν εἰς ἀθρόας συλλήψεις βουλγάρων. Ὑπὸ τὸ καλυμμαύχιον τῶν συλληφθέντων ἱερέων ἀνευρέθησαν ἐπιστολαὶ τοῦ ἐν Σόφια προέδρου τοῦ κομητᾶτου Σαράφωφ, εἰς τὸ δισάχιον τῶν ἀγωγέων προκηρύξεις τοῦ κομητᾶτου, εἰς τὰς κατοικίας τῶν διδασκάλων προκηρύξεις καὶ ἐπαναστατικὰ βιβλία. Ἐνοχοὶ τῶν τοιούτων πράξεων εἶνε καὶ οἱ δικαζόμενοι ἐν Θεσσαλονίκῃ Ταταρτσῆφ, Ματῶφ κλπ. Ἡ καταδίκη αὐτῶν εἶνε ἀσφαλὴς καὶ βεβαία· ἀλλὰ δὲν προκύπτει ἐκ τούτου ὅτι ἡ

Πύλη θὰ κατορθώσῃ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἡσυχίαν τῆς Μακεδονίας. Τὸν Ταταρτσῆφ καὶ συντροφίαν θὰ διαδεχθῶσιν ἄλλοι βούλγαροι πατριῶται, τοὺς δὲ συλληφθέντας καὶ φυλακισθέντας βουλγαροδιδασκάλους θὰ ἀναπληρώσωσιν ἄλλοι θερμόαιμοι νεανῖαι βούλγαροι ὧν ἐξήφη ἡ φαντασία πρὸς ἀνιδρυσιν Μεγάλῃς Βουλγαρίας. Ἀρκεῖ ὅτι ὑφίσταται τὸ κομητᾶτον ἐν Βουλγαρίᾳ ὑπὸ τὰ ὅμματα καὶ τὴν προστασίαν τῆς Κυβερνήσεως. ἥτις προσποιεῖται ὅτι ἐπιθυμεῖ νὰ διαλύσῃ αὐτό, ἀλλὰ κλονίζεται πρὸ τῆς γενικῆς ἐξεγέρσεως τοῦ ὄχλου. Παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ κομητᾶτου ὑπάρχει ἕτερον κέντρον καὶ ἔρεισμα τῶν συνωμοτῶν, ἡ Βουλγαρικὴ ἐξαρχία καὶ ἡ ἐν Μακεδονίᾳ βούλγαροι ἀρχιερεῖς. Ἡ Πύλη πρὸ δεκαετίας ἐκδίδουσα βεράτια εἰς βουλγάρους διὰ τὴν Μακεδονίαν ἀρχιερεῖς ἐπέφερε δεινὸν πλῆγμα κατὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου· ἀλλὰ τὸ πλῆγμα τοῦτο ἐστράφη νῦν κατ' αὐτῆς τῆς Πύλης. Οἱ ἀρχιερεῖς ὑπῆρξαν οἱ πρόδρομοι τῆς βουλγαρικῆς συνωμοσίας, ἡ ὁποία σήμερον ἐν πλάτει ἀποκαλύπτεται. Τὸ μέλλον θὰ παρουσιάσῃ περισσοτέρους κινδύνους διὰ τὴν Τουρκικὴν διοίκησιν ἐφ' ὅσον αὕτη ἐξακολουθεῖ νὰ πολιτευθῇ κατὰ τὸ ἴδιον σύστημα ὅπερ ἐχαρακτήριζεν αὐτὴν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ λήξαντος αἰῶνος. Αὐξάνει δὲ καθεκάστην τὰς δυσαρεσκείας καὶ τῶν πιστῶν αὐτῆς ὑπηκόων τῶν ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ Οἰκουμενικοῦ πατριαρχείου ὑπαγομένων διὰ νέων αὐθαιρέτων πράξεων κατὰ τῶν προνομίων τῆς Μεγάλῃς ἐκκλησίας. Τὸ ζήτημα τῶν ληξιαρχικῶν πράξεων ἀποτελοῦν ἀνέκαθεν προνόμιον καὶ δικαίωμα τοῦ Πατριαρχείου εἶνε προωρισμένον νὰ γεννήσῃ μεγίστας δυσρεσκείας κατὰ τῆς σουλτανικῆς Κυβερνήσεως ἥτις εἰς εἰσηγήσεις μωρῶν βεβαίως ὀργάνων αὐτῆς ὑπέικουσα καραδοκεῖ πάντοτε ἵνα φέρῃ ἐνοχλήσεις εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Τυφλώττει ὁμῶς ἀπέναντι τῶν ἄλλων κινδύνων οἷτινες περιβάλλουσιν αὐτὴν καὶ δὲν θέλει νὰ διακρίνῃ ὅτι ἐν μέσῳ τῶν κινδύνων τούτων εἰς οὓς περιπλέκεται καθ' ἑκάστην τὸ ἑλληνικὸν στοιχεῖον εἶνε ὁ φυσικὸς αὐτῆς σύμμαχος, ἵνα καταπολεμήσῃ τοὺς ποικίλους ἐχθρούς. Φυσικῶς τὸ ἑλληνικὸν τοῦτο στοιχεῖον τόσο ἐν Μακεδονίᾳ ὅσον καὶ ἐν Ἡπείρῳ πολεμοῦμενον καὶ αὐτὸ ὑπὸ τῶν ὀργάνων τῆς Τουρκικῆς διοικήσεως ὅτε μὲν διὰ τῆς περικοπῆς τῶν προνομίων, ὅτε δὲ διὰ καταπιέσεων, ἀρπαγῶν καὶ λεηλασιῶν τῶν περιουσιῶν, ὡς καθ' ἑκάστην συμβαίνει ἐν Ἡπείρῳ, θέλει ἀναντιρρήτως σκεφθῇ ὅποιαν συμφέρεται αὐτῷ νὰ μετέλθῃ πολιτικὴν.

ΕΞ ΗΠΕΙΡΟΥ

Τῇ 5ῃ Μαρτίου 1901

Ἡ βία διὰ τὰς εἰσπράξεις τῶν φόρων.—Μόλις ἤρχισεν τὸ νέον ἔτος (ὅπερ κατὰ τοὺς Τούρκους ἀρχίζει τὸν Μάρτιον) καὶ ζητοῦσι προκαταβολικῶς τοὺς φόρους.—Τὸ ἀκροσφαλὲς τῆς τάξεως.—Ληστεῖαι.—Αἱ ἔρρονται πρὸς ἀνακάλυψιν ἐνόχων τοῦ κομητᾶτου.—Οἱ Ἀλβανοί.—Ἡ ἐκκένωσις πηγαδίων πρὸς ἀνακάλυψιν ἐνοχοποιητικῶν.

Ὁ Τούρκος βλέπει γρόσια θέλει καὶ ἄλλον βλέπει καὶ ἄλλα θέλει» λέγει ἀρχαία τις παροιμία. Ὁ θέλων νὰ ἴδῃ ἐν πάσῃ ἐνεργείᾳ τὴν ἀλήθειαν τῆς παροιμίας ταύτης ἀρκεῖ νὰ ρίψῃ ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς Ἡπείρου. Εἰσπράκτορες καὶ ζαπτιέδες διασχίζουν τὴν χώραν. Τὰ παλαιὰ ἐπληρώθησαν καὶ ἀπὸ τὸ νέον ἔτος ὅπερ ἀρχίζει τὴν 1ην Μαρτίου ἐπληρώθη μετ' ἑλίου βάσανα μέρος τι καὶ ἰδοὺ ζητοῦσι τὰ τζελέπικα· οὐδέποτε ὑπῆρξε ἄχρι τοῦδε αὕτη ἡ βία, οὐδέποτε ἡ Ἡπειρος κατεῖχετο ὑπὸ τοιαύτης πενίας καὶ ἀναπαράδῃς. Τὰ ταξείδια δὲν εὐημεροῦν, οἱ εὐποροὶ ὡς ἐκ τῆς ληστείας ἀπέρχονται. Τοῦ πτωχοῦ, ὅστις ὡς προφυλακτήριον εἶχε τὴν πενίαν, ἤρχισαν νὰ πέρουν τὸ κακάκι καὶ ὅτι πρόχειρον ἔχει καὶ δὴ ἐξ ἐπιδρομῶν ἀλβανικῶν κακοποιῶν στοιχείων κινδυνεύει νὰ χάσῃ τὸν βούν, τὸν ἡμίονον καὶ ὅτι ἄλλου ἔχει, διότι αὐτὸς εἶνε ὠπλισμένος ὁ δὲ χριστιανὸς ἄσπλος· τὸ φθινόπωρον καὶ ὁ χειμὼν ἦτο μεστός τοιούτων ἀρπαγῶν καὶ ὁ χειμὼν, ὅστις ἄλλοτε ἦτο τὸ προπύργιον κατὰ τῶν κλεπτῶν καὶ ληστῶν ἐφέτος ὑπῆρξε δυστυχῶς γόνιμος εἰς ληστείας, εἰς κλοπὰς αἰγοπροβάτων, καὶ εἰς ἀρπαγὰς βοῶν καὶ ἡμιόνων. Ἴνα μὴ φανῶ ὅτι μεγαλοποιῶ ἀναφέρω ὀλίγα τινὰ παραδείγματα· κατὰ Νοέμβριον 250 ὄλα πρόβατα ἤρπασαν ἀπὸ τὴν Ἀρτσίσταν τοῦ Ζαγορίου, 150 πρόβατα ἀπὸ Πογδόριαν, 60 ἀπὸ Βοστίναν, διὰ τὰ ὅπῃ αἱ ἐπιτόποι ἀρχαὶ ἄλλα ἀπελευθέρωσαν καὶ ἄλλα δὲν ἠδυνήθησαν. Τὰς ἀρπαγὰς δὲ βοῶν μόνον τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου ἂν ἀναφέρω ἥθελον γεμίσει ὁλόκληρον σελίδα· εἰς ἐπίμετρον ἔχομεν κλοπὴν εἰς Κάτω Σουδενα εἰς τοῦ Φώτου Κουκουλίτη, ληστείαν εἰς Λεσκοθέτσι, ληστείαν μετὰ προσωρινῆς αἰχμαλωσίας εἰς Παγῶνι. Ἄν τὸν χειμῶνα, ὅποτε τὰ ὄρη εἶνε κεκαλυμμένα ὑπὸ χιόνας ἐγένοντο τοιαῦτα, τὸ θέρος τί μέλλει γενέσθαι; οἱ ἀδελφοί (!) Τουρκαλβανοὶ ἐπέδοθησαν μετ' ἀκατασχέτου ὀρμῆς εἰς τὴν κλοπὴν καὶ ληστείαν ἐπὶ πατρικῶν τούτο ἐπάγγελμα καὶ εἰς ἐπίμετρον ἀγγέλλεται καὶ διαδίδεται ὅτι καὶ ἄλλαι ληστοσυμμορίαι ἐν τῷ σχηματίζεσθαι εἶνε, ἀλλ' ὅλοι οὗτοι εἴτε ἐντεῦθεν, εἴτε ἐξωθεν καὶ ἐξ αὐτῆς τῆς Ἑλλάδος (!) ἂν γίνωνται, πρὸς χριστιανούς ἀπειλοῦσι. Τούρκοι ἂν εἶνε τοὺς χριστιανούς ληστεύουν, χριστιανοί, ἂν τὰ ἐκτρώματα ταῦτα ἔχουν πίστιν, τοὺς χριστιανούς ἐκχυμνοῦσιν· εἰς ταῦτα πρόσθεις καὶ τοὺς ἐπισήμους τοὺς ἐκμεταλλευομένους ἐκ τῆς θέσεώς των τὴν ληστείαν, οἷτινες τοὺς χριστιανούς βιάζονται ὡς ὑπαίτιους. Αὐτοὶ δὲν ἔχουν φωνήν, αὐτοὶ εἶνε ἔρμαιον τοῦ τυγνύτος, αὐτοὶ διατρέχουν τὸν ἐσχατὸν τῶν κινδύνων. Οὐδέποτε εὐρέθημεν εἰς τοιοῦτον σημείον. Καὶ ὁμῶς ὅλα ταῦτα γίνονται πρὸς ὕλην καὶ ἠθικὴν ζημίαν τοῦ ἀτυχοῦς τούτου τόπου, ὅστις διὰ τὰ κέντρα ἐφρόντισε καὶ τὰ ἐλάμπρυνεν, ἀλλὰ τὰ κέντρα οὐδεμίαν φωνὴν ἀφίνουσιν ὑπὲρ τῆς ἡσυχίας αὐτῶν. Ἴλεως ὁ Θεός! ὅστις μόνος βλέπει ὃν διατρέχοντες κίνδυνον.

χρυσόκεπες και λευκοτάτου ως καλλίμορφος νόμος. Επεσκέψατο δὲ τὸ αὐτοῖ. Καλλίνειον παρναγωγίον ὑπερ συντηρεῖ δ κ. Ἀναγνωστοπόπουλος καὶ τὴν Πολυχρόνιον σχολὴν τῶν ἀρρένων, ἣν φιλοδόμησεν ἰδίαις δαπάναις ἄλλο μεγάλτιμον τέκνον τοῦ Παπίγκου. Ὁ δὲ ἀνεψιὸς τοῦ κ. Ἀναγνωστοπούλου κ. Τσέλιος ἐπαλάβετο τῆς εὐκαιρίας ἵνα τῷ δεῖξῃ τὰς ἐπιστολάς τοῦ θείου του κ. Ἀναγνωστοπούλου πρὸς τὴν αὐτοῖ ἐφορείαν, δι' ὧν ὑπόσχεται τὴν συντήρησιν πλήρους ἐλληνικοῦ σχολείου καὶ ἄλλας εὐεργεσίας του διὰ τὴν κοινότητα Παπίγκου, ὡς γνωστὸν δὲ ἀπὸ ἐτῶν στέλλει ἀρκετὰ στρογγυλὸν ποσὸν χρυσῶν εἰκοσαφράγκων πρὸς πληρωμὴν τῶν μισθῶν δύο διδασκαλιστῶν καὶ δύο ἐλληνοδιδασκάλων. Ὁ δὲ ἀγαπητὸς ἱατρὸς τῆς κοινότητος Παπίγκου κ. Κ. Κυρατσίδης ἐπιδαψιλεύσατο τῷ φίλῳ κ. Ἀθαν. Διούμα πλείστα δσας περιποιήσεις ἐν τῇ οἰκῇ τοῦ ὁποῖου εἶδε ὀλοζόντανον τὴν δροσερὰν καὶ νεάζουσαν πατριωτικὴν μορφήν τοῦ εὐεργέτου τῆς κοινότητος μὲν νῦν, ἀκολούθως δὲ τῆς Ἡπείρου, κ. Ἀναγνωστοπούλου ἐν φωτογραφίᾳ.

— Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ 11ῃ Μαρτίου δ εὐελπίς ἐκ Ζωνδῆλης τοῦ Ζαγορίου Βασ. Κωνσταντινίδης ἐμῆλθας ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἐκκλ. Ριζαρ. Σχολῆς, κατήγαγεν ὅσον διὰ τὸν μαθητὴν, ἀληθῆ θριαμβόν. Ἐκ τοῦ γραφικοῦ χωρίου τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς τῆς ἡμέρας ἐπὶ πόρος χρόνος ἐστὶν ὡς τοῦτο γέγονεν αὐτῷ, ὁρμηθεὶς ἀνέπτυξε θαυμασίως τὸ θέμα περὶ τῆς πολυτιμότητος τοῦ χρόνου, μὴ παραλείψας νὰ ἀναφέρῃ τὴν γνώμην περὶ τῆς πολυτιμότητος αὐτοῦ καὶ τῶν ἀρχαίων φιλοσόφων. Ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν, καθ' ἣν διήρ-

χασεν ὁ λόγος αὐτοῦ, τὰ βλέμματα πάντων τῶν ἀκροατῶν τοῦ ἦσαν κυριολεκτικῶς ἐν αὐτῷ κερπωμένα. Συγχαιρομεν ὅθεν καὶ ἡμεῖς αὐτῷ καὶ εὐχόμεθα ἀνότερα.

— Ἀφίκετο ἐκ Σηλυβρίας τῆς Κων/πόλεως ἔνθα πρὸ ἐτῶν ἐμπορεύεται δ κ. Ἀναστάσιος Κ. Τσιομίδης ἀδελφὸς τοῦ ἐν Καρδίτῃ κ. Ἀποστόλου Τσιομίδου καὶ ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ μικροτέρου υἱοῦ του εἰς Λεσινίτσα τοῦ Ζαγορίου.

— Ἀφίκετο ἐκ Καΐρου ἡ κυρία Χαρίστη Βασιλείου καὶ δ κ. Φώτ. Στόλης καὶ ἀνεχώρησαν εἰς Τσαρπλανά. ἐκ Τσαρπλανῶν δὲ καὶ ἀνεχώρησαν εἰς Αἴγυπτον δ κ. Ν. Φίλιος ἡ Διούζας.

— Ἀφίκετο ἐκ Ραβενίων δ κ. Φωτιάδης καὶ ἀνεχώρησαν εἰς Κρήτην.

— Ὁ ἱατρὸς κ. Ἀριστ. Ἀραβαντινὸς ἐπεράτωσε τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα τὰς ἐν τῷ Παρνασσῷ διαλέξεις αὐτοῦ περὶ τοῦ ἱατροῦ τοῦ Ἀριστοφάνους καὶ τοῦ Βελταίρου ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν ἀξιολόγους διὰ τὸ ἐπιστημονικὸν καὶ τὸ κοινωνικὸν ἐνδιαφέρον, καὶ διὰ τὸν χαρακτηρισμὸν τοῦ σημερινοῦ ἱατροῦ. Παρηκολούθησε δὲ ταῦτα ἐκλεκτὸν μέρος τοῦ ἱατρικοῦ κόσμου καὶ ἡ Α. Μ. ἡ Βασιλίσσα, ἥτις καὶ παρέστη εἰς τὴν τελευταίαν διαλέξιν.

— Ἀφίκετο ἐξ Ἰωαννίνων μετὰ τῆς ἀξιοτίμου κυρίας αὐτοῦ δ αὐτοῖ διαπρεπῆς ἱατρὸς κ. Γεώργιος Σταυρίδης, ὡσαύτως δ κ. Ν. Σακελλαρίδου καὶ ἀνεχώρησαν εἰς Ρουμανίαν.

— Μετὰ χαρᾶς ἀναγγέλλομεν ὅτι δ ἐκ Σαμαρινῆ ἀγαπητὸς φίλος καὶ ἀριστος Πατριώτης κ. Πέτρος Μ.

τοῦ Θωμᾶ κοινολογεῖται τοῖς πρέσβεσιν· ἔλαβον γὰρ οἱ Ἰωαννῖται τὸ μείζον κακὸν πρὸς ἑαυτοὺς ἐπισπώμενοι, τὴν γὰρ δουλείαν φεύγοντες τῶν Ἀλβανιτῶν, μείζονι κακοῖς ἑαυτοὺς περιέβαλον. Ὅθεν καὶ πρέσβεις εἰς τὰ Βοδινα παρὰ τε τοῦ Βασιλέως καὶ τῶν Ἰωαννιτῶν ἐκπέμπονται (ἐκεῖ γὰρ ὁ Θωμᾶς τὴν οἰκισιν εἶχε), καὶ γνωρίζουσι τούτῳ τὰ τῆς Βουλῆς ἅπαντα. Δέχεται τούτων τὴν πρεσβείαν, ἐπακολουθεῖ τοῖς πρέσβεσι προθύμως, καταλαμβάνει τὴν πολυθρύλητον τῶν Ἰωαννίνων πόλιν σὺν τῇ εὐσεβεῖ βασιλίᾳ Ἀγγελικῇ τῇ Παλαιολόγου τῇ τούτου εὐμενέτιδι, ἔτους ὑπάρχοντος ἑωσὸς (1367), συνεπαγόμενος μετ' αὐτοῦ καὶ στρατεύμα ἀναρίθμητον. Δέχονται τοῦτον οἱ Ἰωαννῖται ὑπταίαις χερσὶν ἐντὸς τῆς πόλεως αὐτῶν, μετὰ μεγίστων κρότων καὶ εὐφροσύνης. Ὁ δὲ τὴν ἀλωπεκὴν ἐπεπύδους ὑπούλως καὶ δολερῶς, τοὺς πάντας πρὸς ἑαυτὸν ἐπεσπασατο. Οὐ πολὺ τὸ ἐν μέσῳ, καὶ τὴν ἀλωπεκὴν ἀποτίθεται, τὴν δὲ λεοντῆς ὑπενδύεται· καὶ πρῶτα μὲν κατὰ τῆς ἐκκλησίας χωρεῖ, καὶ τὸν ποιμένα ταύτης ἐξωθεῖ, (Σεβαστιανὸς δ' οὗτος ἦν, ἀνὴρ ἐργῶ τε καὶ λόγῳ περιβόητος), ἀφαιρεῖ δὲ τὰ προσόντα τῇ ἐκκλησίᾳ χωρία καὶ κτήματα, καὶ ταῦτα τοῖς μετ' αὐτοῦ Σέρβοις ἀπονέμει, καὶ μελένδουτος, Φεῦ! καὶ σκοτοδουτούσα ἡ τῶν Ἰωαννίνων μητρόπολις γίνεται, τὸν αὐτῆς ποιμένα μὴ ἔχουσα, ἕως οὗ καὶ εἰς παντελὴ ἐρημίαν ἡ ἐκκλησία αὕτη κατήντησε, καὶ χορτοθήκας, οἰμοὶ! καὶ σιτοθήκας τὰ ἐν αὐτῇ οἰκήματα πεποίηκε καὶ ὕστερον κατὰ τῶν θείων σκευῶν χεῖρα κινῆσαι τετόλμηκε. Καὶ οὕτω μὲν τὰ τῆς ἐκκλησίας ἐποίει· ἔπειτα δὲ καὶ κατὰ τῶν εὐγενεστάτων ἀρχόντων κακῶς αὐτοῖς χεῖρα κινεῖ· καὶ οὕτω τὸν Βατότσην Κύρ Κωνσταντῖνον μετὰ τοῦ Καθβαλαρίου τοῦ Μυρσιώτου τοῦ Ἀμυρακλῆ ἐν τῇ φρουρᾷ ἀποκλείει, καὶ δολίως αὐτοὺς τυραννήσας, τὸν μὲν Βατάτσην ἐξόριστον ἐκπέμπει, τὸν Ἀμυρακλῆν δὲ ἐάσας, ἐντὶ μὲν αὐτὸν πάλιν εἶχε· τοὺς δὲ λοιποὺς παραβλέψας, οἱ μὲν φυγάδες ὄχοντο, οἱ δὲ καὶ εἰς ἀποστασίαν ἐτράπησαν, ἐξ ὧν καὶ ὁ Βάρδας, κρατῶν τὸ κάστρον τοῦ ἀγίου Δονάτου αὐτὸν ἐξηνήσατο. Μετ' αὐτῶν καὶ ὁ Καφκοκάδης Κύρ Ἰωάννης ἐν τῇ τῆς Ἀραχοβίτσας κάστρῳ πύργῳ πρὸς αὐτὸν ἐπεσπασατο. Οἱ δὲ οἰκιστὰς αὐτοῦ ἐντὶμοι Σέρβοι, οἱ μὲν κρυφίως ἀπ' αὐτοῦ ἔφυγον οἱ δὲ καὶ φανερώς, μὴ δυνάμενοι ὑπὸ μένειν τὴν αὐτοῦ μακροῦν σκαλιότητα. φανερώς ἀπ' αὐτοῦ ὄχοντο καὶ ἀτεδῆμον, καὶ μικροὺ πάντες αὐτὸν ἐξέλιπον. Ἀμέλει αὐτὸς ὑπέμεινε τὰ ἑαυτοῦ φρονῶν, κυριευόμενος ὑπὸ τῆς πλεονεξίας καὶ φιλαργυρίας· μικρὰ γὰρ πᾶσα κακία πρὸς κακίαν τοῦ Θωμᾶ. Εἶτα καὶ κατὰ τοῦ κάστρου τὸν λαὸν κακῶς αὐτοῖς χεῖρα ἐκτείνει.

Ἀνὴρ γὰρ τῶν ἐντῶν τῆς πόλεως, Ἠλίας Κλασσὸς ὀνομαζόμενος, προσκαλέσατο αὐτὸν ἀνά-

ζωγράφος ὑποστάς τὰς ἐν τῇ νομικῇ σχολῇ ἐξετάσεις αὐτοῦ ἀνηγορεύθη διδάκτωρ μὲ τὸν ἀπὸ τῆς βεθμῆς ἐλὼν καλῶς. Συγχαιρομεν αὐτὸν καὶ εὐχόμεθα ὅπως καὶ εἰς τὸ μέλλον πρακτικὸν στάδιον ὡσαύτως εὖ ἐκινήσῃ.

Ἐξεδόθη!!! τὸ ἀριστοῦργημα τῶν νέων ἐλληνικῶν δραμάτων, τὸ βραβευμένον δράμα τοῦ ἡμετέρου δαφνοστεφοῦς ποιητοῦ Χ. Χρηστοδασίλη. Δὲν πρέπει τὰ ὑπάρξῃ Ἑλλήν ὅστις νὰ μὴ το ἀναγνώσῃ, καὶ πρὸ πάντων Ἡπειρώτης. Πωλεῖται ἀντὶ δύο δραχμῶν εἰς τὸ γραφεῖόν μας.

Οἱ συνδρομηταὶ Καΐρου οἱ μὴ πληρώσαντες μέχρι τοῦδε τὴν συνδρομὴν αὐτῶν εἰς τὴν «Φωνὴν τῆς Ἡπείρου», ὡς καὶ οἱ ἐν Βραδίᾳ καὶ λοιπῇ Ρουμανίᾳ καὶ Σερβίᾳ, ὡς καὶ ἅπαντες οἱ ἄλλοι συνδρομηταὶ νὰ ἐμβάσωσι τὴν συνδρομὴν των. Διὰ τελευταίαν φορὰν κάμνομεν τὴν ὑπενθύμῃσιν ταύτην, διότι ἡ ἐπομένη ὑπενθύμῃσις θὰ γίνῃ διὰ τῆς δημοσιεύσεως τῶν ὀνομάτων ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἐνῶ λαμβάνουν τὸ φύλλον δὲν ἐμβάζουν τὴν συνδρομὴν καὶ μᾶς υποβάλλουν εἰς τὸν κόπον νὰ γράφωμεν χιλιάκις, οὔτε προσέρχονται μόνοι νὰ πληρώσωσιν εἰς τοὺς κατὰ τόπους ἔχοντας τὴν καλωσύνην ἀφιλοκερδῶς νὰ ἀντιπροσωπεύουν τὸ φύλλον.

δοχον εἰς τὸ ἑαυτοῦ γνησιώτατον τέκνον. Καὶ διὰ τὸ ὑπάρχειν αὐτῷ κτήματα πολλὰ, ἡ χρήματα, ὡς πλουσιφ, κακῶς καὶ ἀνιεύς αὐτὸν ἐτυράννησε. Διὰ γὰρ τὰ χρήματα τὴν γαστέρα αὐτοῦ πυρὶ κατεστάλαξε, καὶ τὰς ἀμασχαλας αὐτοῦ λαμπάσι πυρὸς καταφλέγει, τῷ δὲ στόματι αὐτοῦ μαχαίριον τιθεῖς, ὕδωρ σμιγνὲν μετὰ στακτὸς (στακτῆς ἱσ.) ἐγγχεῖ· τοσοῦτον γὰρ ἦν φιλόχρυσος ὁ μισόχριστος, ὥστε τὸ πάντων ἐσχατον τῶν κακῶν, τὴν δευτέραν εἰδωλολατρείαν, τὴν φιλαργυρίαν, φημί, ὡς οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων, ἑαυτῷ ἐθησαύρισε, καὶ διὰ τοῦτο ὁ μόνος ἀνθρωποτόνος ἀποκατέστη, ἕως ὅτου ἐφθάσε, κατὰ τὸ γνωμικὸν αὐτοῦ, τοῦ ἔχειν ἄνδρας τῆς βουλῆς αὐτοῦ, κατατάλους, κοιλοιδούλους, ἐπιβούλους, καταδότας καὶ φάλτσους, τὸν ἔργοις ὀνομαζόμενον Κουτσοθεόδωρον, καὶ Μανουὴλ τὸν Τσηπτόν· τὸν δὲ Μιχαὴλ τὸν Ἀψαρᾶν καὶ Πρωτοβεστιάριον τετίμηκεν. Οὗτος τοίνυν ὁ Ἀψαρᾶς τὸν πρωτεξάδελφον αὐτοῦ Νικηφόρον τὸν Βαταλᾶν δολίως αὐτὸν ἐψιθύρισε, καὶ ὁ δεσπότης Θωμᾶς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ἐξορύττει· καὶ αὐτὸν μετὰ τῶν γονέων αὐτοῦ καὶ ἐτέρων συγγενῶν ἐξορίστους ἐκπέμπει, καὶ τὸν Ἀψαρᾶν πλείον ἁπάντων φιλεῖ, καὶ οὕτως ἐκ συνθήματος τούτου τοὺς Ἰωαννῖτας πάντας προδότας, δολίους καὶ φάλτσους αὐτοὺς ἐπανόμαζε, καὶ οὐ μόνον αὐτοὺς ἀπηγόρευσε, ἀλλὰ καὶ παντελῶς αὐτοὺς κακῶς εἶχε. Παρατίθηται γοῦν καὶ λιμὸς μέγας θανατηφόρος τῇ πόλει τῶν Ἰωαννίνων γίνεται, οὐχ ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν, ἀλλὰ τῷ ὄντι τῆς μεγάλης κακίας τοῦ Θωμᾶ ἐκχέοντος τὴν ὀμότητα, τῷ ἑωσὸς (1368) εἶται. Τοῦ λοιμοῦ τοίνυν παυσάμενου, ἤρξατο ὁ Θωμᾶς τὰς χήρας γυναῖκας μνηστεύειν μετὰ τῶν Σέρβων, καὶ προσεκτιζέιν (προσεκιδεῖν ἱσ.) αὐτοῖς τὰ κτήματα καὶ πράγματα τῶν τοπικῶν. Καὶ πρῶτα μὲν ἐξεφώνησεν ἐξαλείμματα· ἔπειτα δὲ τοὺς ὀρφανοὺς ἁλλοτρίους ἐκ τῶν ἰδίων κτημάτων ἀποκαθιστᾷ, καὶ ἀπλῶς ἅπαντας ἄνδρας καὶ γυναῖκας μισῶν ἐξωλόθρευσε. Καὶ τί ἐπὶ λέγω, ἐπιλείπει γὰρ με διηγούμενον ὁ χρόνος περὶ τῶν κακοπραγίων τότε τοῦ Θωμᾶ, ὅς ἐνόμισε τῇ πόλει περὶ τοῦ οἴνου τὴν σίκλαν, καὶ τῶν ἀγγαρεῶν καὶ ζυμῶν, καὶ ὀδοντῶν τοῦ δλου χρόνου, καὶ ἄλλα τινὰ πάθη, ἦγον κομητάτα, καὶ προνομίας καὶ μονοπωλείου, ἄλλοτε τοῦ οἴνου καὶ τοῦ σίτου, ἄλλοτε δὲ καὶ τῶν κρεῶν, ὅτε δὲ καὶ τυροῦ, ἀεὶ ποτε τῶν ἰχθύων καὶ ὀπωρῶν· καὶ ποτὲ μὲν δι' ἑαυτοῦ, ποτὲ δὲ καὶ τῶν ἀρχόντων αὐτοῦ· καὶ ἄλλα πλείστα πάθη, ὡς οὐκ ἐξὸν ἀνθρώπῳ λαλεῖν, οὐδὲ νοῦς, οὐδὲ γλῶσσα δυναθεῖν ἐξεῖπεν τὰ τούτου πανουργήματα καὶ μηχανήματα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΙΣΤΟΡΙΚΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμ. φύλλου)

Ὁ γὰρ μακαρίτης ἐκεῖνος Δεσπότης Νικηφόρος ὁ Δούκας, ὃν ὁ λόγος φθάσας ἄνωθεν ἐδήλωσεν ἐκ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐλθὼν, καὶ τὴν εἰρημένην Πρελούμπισαν τῆς ἀνδρείας ἀρχῆς ἐκβαλὼν, πρὸς τὴν τῶν Σέρβων ἐκπέμπει γαίαν σὺν τῷ ταύτης υἱῷ τῷ Θωμᾶ, ὁπότε καὶ τὸν Δεσπότην Συμεὼν τοῦ δεσποτάτου ἐκβαλὼν τῆς Αἰτωλίας μετὰ τῆς βασιλίσσης Θωμαΐδος ἐκπέμει εἰς Καστορίαν, κάκειθεν ἐκεῖνη ἐν τῇ Σερβίᾳ τῷ τοῦ βασιλέως Στεφάνου υἱῷ τῷ Οὐρεση εὐτυχούσῃ μνηστεύεται παρ' αὐτοῦ τῷ εἰρημένῳ Χλαπένῳ, καὶ μετὰ χρόνον ἕνα ἡ καὶ πλείονα ἐκεῖνος κατὰ τῆς ἐν Ἑλλάδι Βλαχίας ἐκστρατεύει, συνεπαγόμενος μετ' αὐτοῦ, καὶ τὸ κακίστον τοῦ Πρελούμπου γέννημα, εἰς νεανίσκους ἤδη τελοῦν· τῇ Βλαχίᾳ δὲ φθάσας μετὰ τῶν στρατευμάτων, καὶ φρούριον ἐν πολιορκίᾳ εἰληφὼς Δαμάσκη καλούμενον εἰς συμβιδάσεις μετὰ τοῦ βασιλέως Συμεὼν χωροῦσι, καὶ τὸ φρούριον τοῦτο παραχωρεῖ· ὁ δὲ βσιλεὺς τὴν ἰδίαν θυγατέρα εἰς γάμον δίδωσι τῷ Θωμᾶ, καὶ κηδεστήν αὐτὸν ποιησάμενος, ἐντὸς τῆς πόλεως Τρικκάλων εἰσέρχεται ὁ Θωμᾶς. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἄσμένως τοῦτον ὑποδέχεται καὶ τὴν θυγατέρα ἐκδίδωσι, τοῦ Μητροπολίτου Λαρίσσης τὴν μνηστείαν τελέσαντος· τοῦ γάμου δὲ ἤδη ἀπαρτισθέντος, καὶ τινὰς ἡμέρας ὁ Θωμᾶς ἐκεῖσε προσκαρτερήσας, [εἰς] τὴν ἐνεγκαμένην ἀπέρχεται πρὸς τῷ αὐτοῦ πατρομητρίῳ Χλαπένῳ συνεπαγόμενος ὕστερον καὶ τὴν ἰδίαν γαμετήν.

Αὔξεις τῶν Ἀλβανιτῶν

Ὁ δὲ βασιλεὺς Συμεὼν μόνος φροντίζων τῆς Βλαχίας, τὴν Αἰτωλίαν ἅπασαν τοῖς Ἀλβανίταις παραχωρεῖ καὶ εἰς δύο ἡ Ἐπαρχία πᾶσα τῆς Αἰτωλίας μερίζεται, καὶ δεσπύται ἐκ τοῦ τῶν Ἀλβανιτῶν γένους ἀναδείκνυνται δύο, ὧν ὁ μὲν τὸν Ἀχελῷον καὶ τὰ ἐπέκεινα σὺν τῷ Ἀγγελοκάστρῳ ἐπληρώσατο, Γγίνος Μπούας ὀνομαζόμενος, θάτερος δὲ τὴν Ἀρταν καὶ τοὺς Ῥωγούς ἐσφετερίσατο, Πέτρος Λιώσας καὶ οὗτος ὀνομαζόμενος· καὶ συντόμως εἰπεῖν, ἡ Αἰτωλία πᾶσα ὑπὸ τὴν χεῖρα τῶν Ἀλβανιτῶν ἐγεγόνει· μόνῃ δὲ ἡ τῶν Ἰωαννίνων πόλις οὐχ ὑπετάγη τῇ τῶν Ἀλβανιτῶν ἐπικρατείᾳ· ἐτύγχανον γὰρ ἐν αὐτῇ ἄνδρες ἐπισημότατοι καὶ τῶν εὐγεγονόνων, ἀλλὰ δὴ καὶ ἐκ τῶν τῆς Βενετίας φρουρίων πολλοὶ τῶν εὐγενεστέρων τῇ τῶν Ἰωαννίνων ἐπεδήμησαν πόλει, καὶ εἰς ἐν ἅμα γινόμενοι, οἱ τε Ἰωαννῖται καὶ οἱ ἐξωθεν ἐλθόντες, διαπρεσβεύονται πρὸς τὸν βασιλέα τὸν εὐσεδέστατον Συμεὼν, καὶ ἐξαιτοῦνται αὐθέντην καὶ ἡγεμόνα δοθῆναι τούτοις. Ἀσμένως οὖν τὴν αὐτῶν προσδεξάμενος πρεσβίαν ὁ Βασιλεὺς, περὶ